

Ο παπά Σάββας, ο Ρουμάνος διάκονος και ο φύλακας άγγελος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στο Άγιο Όρος όχι και πολύ μακριά από την Αγία Άννα, σε μία κορυφή ψηλά, μόλις που φαίνεται ένα κελί. Το είχε ένας πνευματικός παλιά, τον λέγανε παπά - Σάββα. Στους τόσους που εξομολογούσε ο παπά-Σάββας, ήτανε και ένας Ρουμάνος διάκονος.

Νεαρός ακόμη ήρθε στον Άθω και ησύχαζε κάπου στην έρημο. Πνευματικέ μου, (του λέει μία μέρα ο διάκονος περίλυπος), μη ξεχάσεις να μνημονεύσεις αύριο στην λειτουργία την μητέρα μου που έχει τα τρίτα της. (Πέθανε δηλαδή πριν τρεις μέρες).

Και του λέει χωρίς να δείξει τώρα την αγωνία του ο πνευματικός:

Για πες μου παιδί μου: Η μητέρα σου έχει αύριο τα τρίτα της, δηλαδή πέθανε προχθές. Πέθανε στην Ρουμανία. Πώς εσύ σε δυό μέρες πληροφορήθηκες τον θάνατό της;

Μεσολάβησε λίγη σιγή, δεν υπήρχαν τηλέφωνα δεν είχαν τηλέφωνα, όπως εγώ στην σκήτη μου, δεν έχουμε ρεύμα. Δεν είχανε τηλέφωνα.

Πώς το έμαθα; Άρχισε να λέει δειλά ο διάκονος. Να, μου το είπε...

-Ποιος σου το είπε;

-Μου το είπε ο φύλακας άγγελος μου.

-Ο φύλακας άγγελος σου; Έχεις δει τον άγγελο σου;

-Αξιώθηκα να τον δω. Δεν είναι μια και δύο φορές, είναι τώρα δύο χρόνια μου παρουσιάζεται και με συντροφεύει στην προσευχή. Λέμε μαζί τους χαιρετισμούς

κάνουμε μετάνοιες, ανοίγουμε πνευματικές συζητήσεις.
Εκείνο το δύο χρόνια, πίκρανε πολύ τον παπά-Σάββα.
-Και γιατί παιδί μου τόσο καιρό δε μου ανέφερες τίποτα;

-Μού είπε ο άγγελος πως δεν είναι απαραίτητο.

-Παιδί μου είσαι βέβαιος πως είναι άγγελος του Θεού αυτός που σου εμφανίζεται;

-Βέβαιος; Βεβαιοτάτος γέροντά μου, προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινώς χίλιες μετάνοιες, συζητούμε για την μέλλουσα ζωή, για τον Παράδεισο, ο φύλακας άγγελός μου είναι.

Ο διάκονος φαινόταν αμετάπειστος. **Εκείνο όμως που τον έκανε δεκτικό ήταν η εμπιστοσύνη του στον θεοφώτιστο πνευματικό του. Αλλά πάλι έλεγε πώς μπορεί ο δαίμονας να με ενισχύσει στην προσευχή; Αυτός πολεμεί τους προσευχομένους. Μετά από πολλά, συμφώνησαν να καταφύγουν σε μερικές δοκιμασίες, να δοκιμάσουν τον φύλακα άγγελο.**

Ζήτησέ του μόλις ξανάρθει (λέει ο παπά-Σάββας) να πει το: Θεοτόκε Παρθένε, ακόμη πες του να κάνει το σημείο του Σταυρού. Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά. Όταν δύο ολόκληρα χρόνια σε έχει ο πονηρός τυλιγμένο στην πλάνη, τότε και τα μάτια σου, και τα αυτιά σου τα πλανεύει και φαντάζεσαι πως ακούς το Θεοτόκε Παρθένε και νομίζεις ότι τον βλέπεις να κάνει τον σταυρό του και να σταυροκοπιέται.

Στην επόμενη επίσκεψη ο διάκονος με κάποια ικανοποίηση ανάγγειλε στον πνευματικό: Γέροντά μου τα πράγματα έχουν όπως σου τα έλεγα είναι άγγελος του Θεού, είναι ο φύλακας άγγελός μου. Και το Θεοτόκε Παρθένε το είπε και τον σταυρό του τον έκανε.

Μόνο οι άγιοι και οι άγγελοι ξέρουνε τι σκεπτόμαστε. Ο διάβολος δεν έχει τις δυνάμεις που νομίζουμε. Δεν ξέρει τι σκεπτόμαστε. Οι άγγελοι ξέρουν τι σκεπτόμαστε. Οι άγιοι, όχι μόνο όσοι έχουν φύγει στον ουρανό αλλά και όσοι είναι ανάμεσά μας, μόλις μας δούνε, ξέρουνε τι σκεπτόμαστε. Ο διάβολος δεν το ξέρει.

Του λέει τώρα ο πνευματικός ο παπά-Σάββας: Πρόσεξε τι θα κάνουμε: Εγώ αυτή τη στιγμή, ακριβώς αυτή τη στιγμή κάτι θα σκεφθώ (σκέφθηκε κάτι εις βάρος του διαβόλου), και το αφήνω κρυφό, μέσα μου. Εσύ το βράδυ θα ζητήσεις από τον άγγελο να σου πει. Αν το βρει τότε χωρίς αμφιβολία είναι άγγελος από τον Θεό. Και να έρθεις να με ενημερώσεις.

Γυρίζοντας ο διάκονος στην καλύβη του, κάτι σάλευε μέσα του, κάτι σαν αγωνία, κάτι σα δυσάρεστη προαίσθηση. Από την άλλη μεριά θαύμαζε και την σπουδαία ιδέα του πνευματικού. Η υπόθεση θα περνούσε την κρίσιμη φάση της. Μόλις ζητήθηκε την νύχτα από τον άγγελο η λύση του προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχή, αυλάκωσε το φωτεινό πρόσωπό του. Φάνηκε να σαστίζει.

Μα αγαπητέ μου πάτερ, γιατί εσύ ανώτερος άνθρωπος να ενδιαφέρεσαι για τους λογισμούς ενός παπά; Αυτό είναι κατάντημα, φτωχές επιθυμίες. Δε προτιμάς να σου δείξω απόψε την κόλαση, τον παράδεισο, την δόξα της Κυρίας Θεοτόκου; Ο διάκονος που κάτι άρχισε να υποψιάζεται επέμεινε στο θέμα τους.

-Κάνω υπακοή στον πνευματικό μου, να μου πεις τι σκεφθηκε. Ο άγγελος με μερικούς ελιγμούς προσπάθησε να μεταφέρει αλλού την συζήτηση.

Ο διάκονος όμως με επιμονή τον μετέφερε στο θέμα. Άλλωστε οι τεχνικές αυτές υπεκφυγές δε του προξενούσαν καλή εντύπωση. **Να μου πεις τι σκέφθηκε ο πνευματικός. Το θέμα είναι απλό! Γιατί αποφεύγεις; Το αγνοείς;**

-Πρόσεξε διάκο, με τον μικροπρεπή τρόπο που μου συμπεριφέρεσαι κινδυνεύεις να χάσεις την εύνοιά μου.

-Δε ξέρω, σου ζητώ κάτι το εύκολο. **Γνωρίζεις ή όχι επιτέλους, τι σκεφθηκε ο πνευματικός;**

Την ώρα αυτή πετάχτηκε το λαμπερό προσωπίο. Μια φρικτή μορφή αποκαλύφθηκε

και σαν από στόμα θηρίου ακούσθηκαν τα λόγια:

-Να χαθείς άθλιε, αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση και στην φωτιά, θα σε κάψουμε και θα σε καταστρέψουμε, αύριο αυτή την ώρα.

Και ο διάκονος έμεινε μόνος του και σωστό ερείπιο. Όλη η γλυκύτητα των οπτασιών δυο χρόνια τώρα δεν αντιστάθμιζε την τωρινή του πικρία.

Εάν δεν τον στήριζαν από μακριά οι προσευχές του πνευματικού που ξαγρυπνούσε και παρακαλούσε για αυτόν, θα είχε παραδώσει το πνεύμα του. Πέρασαν αρκετές ώρες ώσπου να συνέλθει και να σταθεί στα πόδια του. Η καλύβη του πια δεν τον χωρούσε. Πουθενά δεν έβλεπε ασφάλεια παρά μόνο κοντά στον πνευματικό. Σ' όλη την διαδρομή βούιζε στα αυτιά του η απειλή: **Αύριο τέτοια ώρα στην κόλαση. Κι ο τρόμος τον διαπερνούσε μέχρι το μεδούλι.**

Έφτασε όπως έφτασε ως την καλύβη της αναστάσεως. Έπιασε το ράσο του πνευματικού και δεν το άφηνε ούτε στιγμή, και την ώρα που έπρεπε να κοιμηθεί εκείνος λίγο, δίπλα του ο τρομοκρατημένος διάκονος. Μη φοβάσαι παιδί μου, ηρέμησε!

-Πώς να μη φοβηθώ πνευματικέ μου, που πλησιάζει η ώρα; πλησιάζει η ώρα που θα με πάρουνε! Χριστέ μου σώσε με! Και πράγματι την καθορισμένη ώρα, δέχθηκε βίαια επίθεση των πονηρών πνευμάτων.

Τι κραυγές τρόμου και απελπισίας ήταν αυτές! Σώσε με πνευματικέ μου, χάνομαι! Με παίρνουν! Σώσε με! **Γονατίζει ο παπά-Σάββας και γεμάτος πόνο και δάκρυα, δέεται στον Κύριο να λυπηθεί τον δούλο του και να επιτιμήσει τους πονηρούς δαίμονες. Εισακούσθηκε η δέησή του. Και ο ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε από στόματος λέοντος.** Με τον χρόνο και την καθοδήγηση του παπά-Σάββα ο Ρουμάνος διάκονος ηρέμησε. Η πνευματική του ζωή πήρε καλή εξέλιξη, χειροτονήθηκε αργότερα και ιερέας, και διακρινόταν πάντα για την ευλάβειά του.

τού π. Νίκωνα, Νέα Σκήτη

Πηγή: orthodox-answers.blogspot.gr